

KORANENS BUDSKAP KAPITEL 28

SURAH Al-Qasas

Kapitelnamn: *Surat al-Qasas* – vilket betyder "Berättelserna".
Den består av 88 verser och uppenbarades i Mekka.

Kort info

- **Tema:** Guds vägledning genom historien och profeternas berättelser.
- **Innehåll:** Utförlig berättelse om Musa (Moses) – hans barndom, uppväxt i Faraos hus, flykt till Midian, och återkomst som profet. Även berättelsen om Qarun (Korah) som blev högmodig över sin rikedom och straffades.
- **Budskap:** Gud styr historien och ger seger åt de troende. Världslig rikedom och makt är inget utan ödmjukhet inför Gud.

I GUDS DEN NÅDERIKES DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Taa seen meem. (1)

DETTA ÄR budskap ur Skriften, som är klar i sig själv och som klart framställer sanningen. (2)

Vi skall berätta för dig [Muhammad] något om Moses och Faraos, så som allt verkligen gick till; detta kan vara till nytta för människor som vill tro. (3)

Faraos var en tyrann på jorden. Han delade in [sitt] folk i olika klasser, av vilka han [särskilt] förtryckte en grupp; dess söner lät han döda men dess kvinnor skonades; ja, han hörde till dem som stör ordningen på jorden och vållar sedernas fördärv. (4) Men det var Vår vilja att visa dessa förnedrade och förtrampade människor Vår särskilda nåd och göra dem till föregångsmän [i tron] och låta dem ärva de ogudaktigas makt (5) och ge dem en säker plats på jorden, och Vi ville genom dem ge Faraos och Haman och deras män en [försmak av] det som de ville skydda sig emot. (6) Och Vi ingav Moses moder: "Amma honom, men när du tror att hans liv är i fara, sätt då ut honom i [Nilen]. Oroa dig inte och sörj inte; Vi skall låta honom återvända till dig och Vi skall göra honom till en av [Våra] budbärare!" (7) Och [en som hörde till] Faraos hus fann honom och tog upp honom - [Vi hade nämligen bestämt att] han skulle bli deras fiende och [orsaka] dem sorg; Faraos, Haman och deras män var djupt ogudaktiga människor. (8) Faraos hustru sade: "[Barnet kan bli] till glädje för mig och för dig. Låt ingen döda det! Han kan vara oss till nytta, ja, vi kan uppta honom som vår son!" Men de anade inte [vad framtiden bar i sitt sköte]. (9) Och Moses moder kände en gnagande tomhet i sitt hjärta och hon skulle säkert ha röjt vem han var om Vi inte hade gett henne kraft [att utstå prövningen] och stärkt henne i tron. (10) Hon sade till hans syster: "Följ efter honom!" Och hon [följde efter honom och] såg på avstånd vad som hände honom utan att de märkte [henne]. (11) Och Vi lät honom från första stund vägra att dia en amma och då sade [systemen]: "Skall jag visa er till en familj som kan ta hand om honom för er räkning och ge honom kärlek och god vård?" (12) Så gav Vi honom tillbaka till hans moder, så att hennes ögon fick glädjas och hon kunde glömma sin sorg och för att hon skulle veta att Guds löfte är sanning - [vilket] de flesta inte vet. (13) OCH NÄR Moses hade vuxit upp och nått full mognad till kropp och själ, gav Vi honom visdom och kunskap [i andliga ting]; så belönar Vi alla som gör det goda och det rätta. (14) Och [en dag] begav han sig in i staden vid [middagstiden] då invånarna inte bekymrade sig [om vad som försiggick utomhus], och där fann han två män inbegripna i slagsmål - en av dem tillhörde hans folk och den andre var en fiende till honom - och den som hörde till hans folk ropade till [Moses] att hjälpa honom mot hans fiende. Och Moses slog till denne med knuten näve och slaget dödade honom. [Då] sade han: "Detta är Djävulens verk! Han är i sanning [människans] svurne fiende och han leder henne på avvägar!" (15) Och han bad: "Herre, förlåt mig! Jag har gjort orätt mot mig själv." Och Gud förlät honom - Han är Den som ständigt förlåter, Den som ständigt visar barmhärtighet. (16) Han sade: "Herre! Jag svär vid allt gott som Du skänker mig att jag aldrig mer skall komma de obotfärdiga syndarna till hjälp!" (17) Följande morgon fann honom [vandrande] i staden, orolig och på sin vakt [mot varje fara].

Då hörde han plötsligt den som föregående dag hade begärt hans hjälp vädja till honom [på nytt]. Moses sade till honom: "Du är tydligen en av dem som brukar ställa till bråk!" (18) Men just som han skulle slå till den som var fiende till dem båda, sade denne: "Moses! Vill du döda mig liksom du i går dödade en [annan] människa? Är det [alltså] ditt mål att bli [ännu] en tyrann i detta land - inte en av dem som försonar och förlikar?" (19) Och en man kom springande från en längre bort belägen del av staden och ropade: "Moses! Ge dig [genast] av härifrån! Stormännen vill döda dig och överlägger nu om hur de skall gå till väga. Det är mitt ärliga råd; jag hör till dem som vill dig väl." (20) Då lämnade han [staden], orolig och på sin vakt [mot varje fara]. [Och] han bad: "Herre, rädda mig från detta orättfärdiga folk!" (21) Och han ställde sina steg mot Madyan och sade [för sig själv]: "Kanske skall min Herre visa mig den rätta vägen." (22) OCH NÄR han anlände till Madyans brunnar, fann han en hel hop män som vattnade [sina hjordar] och, ett stycke därifrån, två kvinnor som höll tillbaka [sina djur från vattenstället]. Han frågade [dem]: "Är det något som bekymrar er?" De svarade: "Innan vi kan vattna [våra djur] måste vi vänta till dess herdarna driver hem [sina hjordar]; vår fader är en gammal man." (23) Och han vattnade [deras djur] åt dem. Därefter drog han sig undan till en skuggig plats [för att be] och han sade: "Herre! Jag är i stort behov av vad det än är av [Ditt] goda, som Du vill ge mig!" (24) Strax därpå kom en av de två [unga kvinnorna] emot honom med skygga steg och sade: "Min fader ber dig komma till oss; han vill ge dig en belöning för att du vattnade [våra djur] åt oss." Och när [Moses] kom och berättade [sin] historia [för fadern], sade denne: "Oroa dig inte! Du har nu kommit ifrån dessa orättfärdiga människor." (25) En av de två [döttrarna] sade: "Fader! Låt honom arbeta för dig; du kan inte få en bättre man [än han]; han är både stark och pålitlig." (26) [En dag] sade [fadern]: "Jag vill ge dig en av mina döttrar till hustru, på villkor att du stannar i min tjänst i åtta år; men om du önskar får du gärna stanna tio år. Jag skall inte göra svårigheter för dig. Om Gud vill, skall du finna en hederlig, rättsinnig man i mig." (27) [Moses] svarade: "Det får bli så [som du har sagt] mellan mig och dig! Låt ingen ovänskap uppstå mellan oss, vare sig jag stannar den kortare eller den längre tiden! Gud skall vaka över [att vi fullföljer] vår överenskommelse!" (28) OCH NÄR Moses hade fullgjort sitt åtagande begav han sig i väg med sin familj. [En dag] såg han på avstånd en eld på slutningen av berget Sinai och sade till de sina: "Stanna här! Jag ser en eld; där kan jag kanske hämta en upplysning för oss eller några glödande kol, så att ni kan värma er." (29) Men när han närmade sig [elden] hördes en röst från högra sidan av dalen ur ett träd, som stod på välsignad mark: "Moses! Jag är Gud, världarnas Herre!" (30) Och [Han sade]: "Kasta din stav!" Och när Moses såg den röra sig kvickt, som om den hade varit en

orm, vände han sig om och ville fly därifrån. [Men Gud talade på nytt och sade:] "Närma dig, Moses, och känn ingen fruktan! Du är en av dem som är skyddade [mot all fara]! (31) För in handen [och lägg den mot din sida]; när du drar fram den skall den lysa [skinande] vit utan en fläck. Men håll nu armen intill kroppen [eftersom du är] trygg mot all fara. Dessa är två av din Herres tecken, [som du skall visa] Farao och hans stormän - de är människor förhärdade i synd och trots." (32) [Moses] sade: "Herre! Jag har dödat en av dem och jag är rädd att de skall döda mig. (33) Men min broder Aron har i högre grad än jag talets gåva; låt honom därför åtfölja mig som min medhjälpare, så att han kan bekräfta mina ord! Jag är rädd att de annars beskyller mig för lögn." (34) [Gud] svarade: "Vi skall ge dig din broder som stöd och Vi skall skänka er båda [sådan] makt att de inte kan vålla er skada. I kraft av Våra tecken skall ni och de som följer er segra!" (35) MEN NÄR Moses kom till Farao och hans stormän med Våra tecken, tydliga bevis, sade de: "Detta är trolldom och bländande vältalighet - [vad de säger] är fritt uppdiktat. Vi har aldrig hört om något liknande på våra förfäders tid." (36) Och Moses sade: "Min Herre vet bäst vem som kommer ledd av Hans egen vägledning och vem som skall hemföra slutsegern. Det skall inte gå de orättfärdiga väl i händer!" (37) Och Farao sade: "Såvitt jag vet finns det för er, stormän, ingen annan gud än jag. Låt då tända tegelugnarna, Haman, och bygg ett torn åt mig så högt att jag kan stiga upp till Moses gud. Men jag misstänker att han är en av dem som far med lögn." (38) Han och hans män uppträdde med oberättigat högmod på denna jord; de trodde inte att de skulle föras åter till Oss [för räkenskap och dom]. (39) Vi lät [straffet] drabba honom och hans män och de störtades i havet [och dränktes]; se vilket slut de fick som begick sådan orätt! (40) Vi gjorde dem till förebilder [för dem] som leder [andra] till helvetet; och på Uppståndelsens dag skall de inte finna hjälpare. (41) Vår förbannelse följde dem i denna värld och på Uppståndelsens dag skall de vara bland dem som är utestängda från Vår nåd. (42) EFTER ATT ha låtit tidigare slakten [som förhärdat sig i synd och ondska] gå under, skänkte Vi Moses Vår uppenbarelse, ett ljus som skulle hjälpa människorna att se klart och ge dem vägledning och nåd; kanske skulle [det stämma] dem till eftertanke. (43) Och du [Muhammad] stod inte på [berget Sinais] västra sida när Vi gav Moses hans uppgift, och du var inte bland dem som bevittnade [detta]. - (44) [Därefter] har Vi låtit [nya] slakten stiga fram och mycken tid har förflutit! - Inte heller vistades du bland folket i Madyan och framförde Våra budskap till dem, men Vi har sänt [dig och berättat för dig om dem som gick före dig]. (45) Fastän du inte stod på sluttningen av berget Sinai, när Vi kallade [Moses], har din Herre av nåd [gett dig denna kunskap och sänt dig] för att varna människor som inte har fått ta emot en varnare före dig; kanske skall de

[väckas till] eftertanke. (46) Om [så inte skett] hade de, när de onda följderna drabbade dem av det som deras händer har sänt vidare [till Domen], kunnat säga: "Om Du ändå hade låtit ett sändebud komma till oss, Herre! Då hade vi kunnat följa Dina budskap och bli sanna troende!" (47) Men när sanningen från Oss nu har kommit till dem, säger de: "Om han ändå hade fått samma [budskap] som Moses fick!" Men förkastades inte det [budskap] som Moses en gång fick av [hans eget folk]? [Alla] säger de ju: "Två [prov på] bländande vältalighet som bekräftar varandra." Och tillfogar: "Vi avvisar dem båda!" (48) Säg: "Visa då fram en uppenbarelse från Gud med bättre vägledning än dessa två - jag skall följa den, om ni har talat sanning." (49) Om de då inte kan svara, vet du att de styrs bara av vad de själva önskar och hoppas, och vem är vilsnare än den som helt saknar Guds vägledning och styrs av sina egna önskningar och förhoppningar? Gud vägleder sannerligen inte de orättfärdiga. (50) VI HAR låtit [Vårt] Ord nå dem steg för steg - kanske skall det stämma dem till eftertanke. (51) De som har fått ta emot [Våra] tidigare uppenbarelser tror på det (52) och när det läses upp för dem, säger de: "Detta tror vi på - det är sanningen från vår Herre; redan innan [vi hörde det] hade vi underkastat oss [Hans vilja]. (53) De skall få dubbel belöning, därför att de är tålmodiga och fördriver ont med gott och ger åt andra av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning. (54) Och när de hör lättsinnigt tal, drar de sig undan och säger: "Vi får svara för våra handlingar och ni får svara för era handlingar; fred över er! Vi söker inte sällskap med dem som inte känner [skillnaden mellan rätt och orätt]." (55) DU KAN inte leda dem du älskar [Muhammad] på rätt väg, men Gud leder den Han vill. Och Han vet bäst vilka de är som är villiga att låta sig vägledas. (56) Men [några] säger: "Om vi följde den väg som du uppmanar oss [att följa], skulle vår jord tas ifrån oss." Har Vi inte gett dem en trygg tillflykt och sört för deras behov genom de frukter [och nyttigheter av skilda slag] som förs dit från alla håll? Men de flesta av dem har inte [detta] klart för sig. (57) Och hur många städer, vars invånare i [lättsinnigt] övermod skröt med sitt överdådiga liv, har Vi inte låtit gå under. Och dessa boningar som var deras är nu övergivna - även om någon [förbipasserande] ibland [tar dem i anspråk]. - Det är Vi som förblir när allt förgår! (58) Men din Herre förgör inte städer som inget sändebud ännu kommit till för att framföra Våra budskap. Och Vi låter inte städer gå under där invånarna inte begår [djupt] orättfärdiga handlingar. (59) Vad det än är som ni [här] får till skänks tjänar det [bara] till att förljuva och försköna detta liv, medan det [som väntar] hos Gud är bättre och mer bestående. Vill ni inte använda ert förstånd (60) Kan den som Vi har lovat det [högsta] goda, ett löfte som han får se uppfyllt [vid uppståndelsen], jämföras med den som Vi har skänkt jordisk glädje men som på Uppståndelsens dag skall höra till dem

som radas upp [för att straffas]? (61) Den Dagen skall Han kalla fram dem och fråga: "Var är nu dessa medhjälpare [som ni satte] vid Min sida?" (62) Och de över vilka domen obevekligen har fallit skall säga: "Herre! Det var dem vi ledde vilse men vi ledde dem vilse liksom vi [själva] gick vilse och inför Dig svär vi oss fria från allt ansvar [för dem] – det var inte oss de tillbad!" (63) Och det skall sägas [till dem]: "Kalla nu [till er hjälp] dem som ni satte i samband [med Gud] som medhjälpare!" och de skall kalla på dem, men de kommer inte att svara. [Och] när de ser straffet kommer de att önska att de hade låtit sig ledas på rätt väg! (64) Och den Dag då Han kallar fram dem och frågar: "Vilket svar gav ni budbärarna?" (65) skall alla tankar och argument vara utplånade ur deras medvetande och de kan inte heller be varandra [om råd]. (66) Men för den som känner ånger och antar tron och [därefter] lever ett rättskaffens liv, finns hoppet att allt [till sist] skall gå honom väl i händer. (67) DIN Herre skapar vad Han vill och Han väljer för [människorna] det bästa. Stor är Gud i Sin härlighet, höjd högt över allt vad de sätter vid Hans sida! (68) Och din Herre vet vad deras hjärtan gömmer likaväl som det som de öppet tillkännager. (69) Han är Gud, det finns ingen gud utom Han. Honom tillkommer allt lov och pris i denna värld och i evigheten. Domen är Hans och till Honom skall ni föras åter. (70) Säg: "Vad tror ni? Om Gud lät natten råda över er utan avbrott till Uppståndelsens dag, vem är den gud – utom Gud – som kan skänka er ljus? [Varför] lyssnar ni inte [och försöker förstå]?" (71) Säg: "Vad tror ni? Om Gud lät dagen råda över er utan avbrott till Uppståndelsens dag, vem är den gud – utom Gud – som kan ge er mörker, så att ni får vila? [Varför försöker] ni inte se klart?" (72) I Sin nåd skapade Han för er natten och dagen, så att ni skall ha en tid för vila och en tid då ni skall kunna söka det som Han i Sin godhet [beviljar er]; kanske känner ni tacksamhet. (73) OCH DEN Dagen skall Han kalla fram dem och fråga: "Var är nu de medhjälpare som ni satte [vid Min sida]?" (74) [När de tiger] skall Vi låta ett vittne ur varje samfund stiga fram och Vi skall säga [till de förut nämnda]: "Lägg fram beviset [för ert påstående]!" Då skall de se att sanningen tillhör Gud. Och allt som de hade diktat upp skall överge dem. (75) Qaarun hörde till Moses folk men han uppträdde övermodigt mot dem [alla]. Vi hade nämligen skänkt honom sådana rikedomar att hans skattkistor skulle ha känts tunga till och med för tio starka män eller ännu fler. Och hans landsmän sade till honom: "Skryt inte [med dina rikedomar]; Gud älskar inte skrävlare! (76) Sträva med det som Gud har gett dig efter det eviga livets goda utan att försumma din del av det världsliga! Och gör gott mot andra såsom Gud har gjort gott mot dig, och stör inte ordningen på jorden och sprid inte sedligt fördärv; Gud är inte vän av dem som stör ordningen på jorden och fördärvar sederna." (77) Han svarade: "Det [jag äger] har jag fått tack vare mina kunskaper [och min klokhet]." Visste han inte att

Gud har låtit tidigare släkten gå under, som ägde mera makt och samlat större [rikedomar] än han? Men de obotfärdiga, trotsiga syndarna behöver inte tillfrågas om sina synder. (78) Och [när] han gick ut bland folket i hela sin ståt, sade de som [bara] hade det jordiska livet för ögonen: "Tänk om vi fick [äga] vad Qarun har fått [äga]; han har verkligen gynnats av turen!" (79) Men de som hade fått del av kunskap sade: "Arma stackare! [Ni inser inte att] för den som tror och lever rättskaffens är Guds belöning vida bättre [än det som ni kan vinna i detta liv]; men denna [belöning] vinner ingen utom den som visar tålmod och uthållighet." (80) Och så lät Vi jorden uppsluka honom och hans hus, och ingen anhängarskara fanns till hands, som kunde rädda honom undan Guds [straff] och han kunde inte hjälpa sig själv. (81) Och nästa morgon sade de som dagen innan hade önskat vara i hans ställe: "Hur kunde vi [förbise] att Gud ger den Han vill av Sina tjänare riklig och [den Han vill] knappare utkomst! Utan Guds nådiga beskydd, skulle vi [också] ha uppslukats av jorden. Hur kunde vi [tvivla på] att det skall gå illa för dem som förnekar sanningen!" (82) De eviga boningarna skall Vi skänka dem som inte strävar efter makt och ära på jorden eller försöker störa ordningen och fördärva sederna där - den slutliga segern tillhör dem som fruktar Gud. (83) Den som stiger fram [inför Honom] med en god handling skall få en större [belöning än handlingen förtjänar], och den som stiger fram [inför Honom] med en dålig handling [skall veta att] de som begår dåliga handlingar inte skall straffas för annat än vad de har gjort. (84) HAN SOM har uppenbarat denna Koran för dig och gjort dess klara och tydliga föreskrifter till bindande regler [för ditt liv] skall helt visst låta dig nå ditt slutliga mål. Säg [till förnekarna av sanningen]: "Min Herre vet bäst vem som är rätt vägled och vem som har gått helt vilse." (85) Du väntade dig inte att få ta emot uppenbarelsen av denna Skrift, men så har skett genom din Herres nåd. Ge därför inte förnekarna under några omständigheter ditt stöd (86) och låt dem aldrig hindra dig att [i allt] följa din Herres budskap sedan de uppenbarats för dig. Uppmana [människorna] att dyrka din Herre [och att bekänna Hans enhet]. Och närma dig inte dem som sätter någon eller något vid Hans sida (87) och anropa aldrig en annan gud jämte Gud. Det finns ingen gud utom Han. Allt skall förgå utom Han [som förblir i evighet]; domen är Hans och till Honom skall ni föras åter. (88)